

CURIERUL MISIONAR

„CÂT DE FRUMOASE SUNT PICIOARELE

CELOR CE BINEVESTESC CELE BUNE.

CELOR CE BINEVESTESC PACE,

Anul XXI, 1941.

No. 7.

CUPRINS:

- Lumina s'a răspândit
- Omul care lucrează pentru Dumnezeu
- O solie către tineret
- Cugetări
- Porunca X-a din Decalog
- Vin și lacrimi
- Lecturi biblice în familii
- O pregătire esențială
- Scoala de pregătire pentru lecturi biblice
- Raportul unui instructor al unei clase de lecturi biblice
- Cincisprezece minute misionare
- O lucrare importantă
- Ingerii aducători de vești bune și mângâieri
- Solia Evangheliei în fapte
- Mielul lui Dumnezeu
- Sfârșit de cale

„CURIERUL MISIONAR“

Foaie lunară

a Uniunii Comunităților Evanghelice
A. Z. Ș. din România

Inscrisă sub No. 324/938 Trib. Ilfov

Red. responsabil: **V. Florescu**

Prețul acestui număr lei 10

Abonamentul pe un an lei 100

Lumina s'a răspândit

În orice parte a lumii există astăzi nenumărate milioane de oameni cari sunt foarte nedumeriți și se întrebă ce să însemne marile evenimente și schimbări ce au loc în viața economică și politică. Ingrijorare, necazuri și teamă au umplut inimile oamenilor și le duc la pieire. Pretutindeni se vede numai descurajare, desnădejde și disperare. Oamenii aleargă după orice le-ar putea deslega problemele și le-ar răspunde la întrebări. Mediumi, vrăjitori, ghicitori, au de strâns cu toții un bogat seceriș astăzi, când oamenii le cer sfatul cu privire la viitor; dar vai, căutarea lor în această direcție aduce numai o desnădejde și mai mare. Noi știm că Evanghelia, cu solia sa de iubire, speranță și curaj, este singurul lucru de nevoie nouă astăzi.

Știind că literatura noastră cuprinde o asemenea solie, colportorii noștri au fost foarte credincioși și activi în lucrarea lor din întreaga lume. Lucrarea lor este o realizare din cele mai surprinzătoare. Literatura noastră se răspândește în 194 limbi și dialecte. Mii de volume din cărțile noastre mari sau mici, au fost răspândite în casele oamenilor. Reviste într'un număr mai mare ca oricând în istoria lucrării cu publicațiile noastre se tipăresc acum și sunt distribuite pretutindeni. Veștile cele bune aduse

oamenilor în acest fel au fost primite cu bucurie, și în lucrarea lor colportorii nu numai că au vândut literatură, dar chiar în multe locuri ei au îngenunchiat în rugăciune împreună cu oamenii, au ajutat pe cei bolnavi și suferinzi, și au făcut cu ei studii biblice. Vieți au fost schimbate, inimi au fost întărite, și multe suflete au fost câștigate. Au fost înființate biserici și un număr nemăsurat de lucruri bune au fost înfăptuite prin acești trimiși credincioși ai crucii.

Noi cu drept cuvânt datorăm mult lucrării colportorilor. În toate cele unsprezece diviziuni ale lucrării noastre de pe întreg pământul ei au fost cei dintâi în lucrarea lor. Ar fi o priveliște interesantă dacă am putea arunca o privire pătrunzătoare peste acești oameni la lucru. În toate orașele mari, Londra, New-York, Paris, Buenos-Aires, Berlin, Calcuta, precum și în alte mari centre cu populație deasă, acești colportori lucrează în sus și în jos în interiorul cum și afara orașelor, prin locuri izolate. În sate, unele la sute de kilometri departe de cale ferată, colportorii găsesc suflete sincere. Noi nu putem cuprinde întreaga activitate a acestor colportori, însă îi găsim la lucru în orice țară și climă.

Tocmai mi-a sosit veste dela

patru colportori cari lucrează în Alaska. Două tinere s'au imbarcat pe „Messenger“, vaporul nostru misionar condus de fratele Wood, directorul Misiunii din Alaska. După sosirea lor în Juneau ei au rămas cu locuința pe vapor, din cauză că în oraș nu se mai găsea vreo cameră goală. Ei au făcut în capitala Alascei o lucrare frumoasă, vânzând multă literatură ce cuprindea adevărul. Cele două tinere au cumpărat însă o corabie și au pornit cu ea în lucrare pe râul Jukon, colportând în satele ce le întâlneau în cale.

Un colportor cu numele de Freire a fost acum vreo doi ani pe coasta de vest a Africei ecuatoriale. Puțin după aceea au venit scrisori din Portugalia prin cari ni se cerea un misionar. Însă nu aveam niciunul disponibil și nu erau nici bani cu cari să putem trimete măcar unul. Dar o scrisoare semnată de 40 de persoane ne anunță că ei păzesc Sabatul și că au construit o baracă din ramuri, în care se roagă. „Frații din Portugalia au strâns un dar spre a trimete pe cineva acolo. N'am putut găsi pe nimeni, decât pe Freire, colportorul care venise acolo cu câteva luni mai înainte când își începuse lucrarea“.

„Intr'o regiune din Europa de Nord, un hoț a furat o casetă dintr'o casă. Ajungând acasă și cercetând ceea ce furase, găsi în casetă o carte intitulată „Timpul nostru“. Incepu să citească cartea, însă o puse la loc. După câțiva timp o luă iarăși și o ceti din nou. Vreau ca de aci înainte să încetez cu hoțiile și să încep o viață cinstită“, își zise el în cele din urmă. Căută casa noastră de editură și începu să facă studii biblice. După ce primi adevărul îi reveni și lui datoria să ducă această solie altora, așa că el începu să colporteze cu cartea care îi schimbă ocupația“.

Acum câțiva ani un bărbat din Mexic a împrumutat „Marea Luptă“, unui vecin al său. Însă aflând că e o carte protestantă, acesta o puse la o parte. Mai târziu însă o luă din nou și începu

s'o citească dela primul capitol. El deveni foarte interesat și ceru posesorului cărții să i-o vândă lui, însă acela îi spuse că nu i-ar vinde-o nici pe un preț oricât de mare. El revăzu toate cărțile sale și nu găsi niciuna asemenea ei. Nu rămânea decât un lucru de făcut. El, împreună cu fiul său se hotărî să copieze cartea în întregime. Și astfel au muncit ei aproape trei săptămâni, câte opt ore pe zi până ce au terminat. Tatăl dicta iar fiul o transcria la mașina de scris. Astfel dela miazănoapte la miazăzi și dela răsărit la apus, colportorii văd roadele ca o răsplată pentru lucrarea lor zeloasă.

Cu toate stările grele, revoluții, turburări și schimbări politice, depresiune economică în multe locuri, colportorii fac mai departe lucrarea cu putere și văd succese chiar în fața unor adevărate greutăți. În China, comunicația este acum paralizată rău din cauza războiului. Colportorii sunt acuzați că ar fi spioni, totuși există încă o cerere pentru literatura noastră. Revista „Semnele Timpului“ în limba chineză este cerută chiar și de oficialitățile chineze și japoneze. Unul din conducătorii noștri ducându-se la capul guvernământului provincial din Peiping a primit 20 dolari drept dar pentru Campania de Toamnă. De asemenea zeci de reviste au fost trimise la biroul Guvernatorului.

În insulele Filipine au fost câștigate multe suflete. Cărțile și revistele noastre sunt tipărite în multe dialecte mai însemnate ale acestei grupe de insule în cari se vorbesc o mulțime de limbi. Colportorul Diaz scrie din Filipine:

„În lucrarea noastră din Romblon am avut de trecut munți înalți și de urmat un drum obositor și gloduros. După ce am suferit atât de mult în eforturile noastre, ajutând la terminarea lucrării Domnului, ne simțim foarte fericiți — așa de fericiți încât am uitat orice simțământ de oboseală — când vedem că cei din Lunas primesc solia îngerului al treilea. Ei au cerut să li se trimeată un

lucrător biblic care să-i învețe. Ei sunt setoși după apa vieții“.

Un colportor care făcuse lucrare de colportaj în insula Mindoro, se bucură acum privind rezultatele lucrării sale și este foarte mult încurajat să susțină această lucrare bună. De curând au fost botezate două suflete, și încă multe altele se pregătesc pentru botez.

Intr'un alt loc, aflându-se că mulți comandase cărți adventiste, cineva a încercat să le spună să nu cumpere cărțile comandate când le vor sosi, căci aceasta li se va adăuga la păcatele lor. Dumnezeu a făcut însă ca oamenii să uite acele cuvinte, și astfel când au sosit cărțile comandate, ardeau de nerăbdare și bucurie a-și primi cărțile.

Un tablou caracteristic despre spiritul colportorilor și de greutățile pe cari le întâmpină uneori, reiese din această experiență raportată nouă printr'o scrisoare dela Conferința Insulei Leward, din Indiile Britanice de Apus. Colportorul care lucrează cu cărțile „Zorile unei zile noi“ și cu „Calea către Hristos“, scrie:

„După ce am lucrat cu puțin succes într'un sat, m'am dus în altul. Când să intru în prima casă m'am întâlnit cu o doamnă căreia am început să-i prezint cărțile. Însă după câteva clipe, doi tineri veniră spre ușă strigând: „Pleacă de-aici cu cărțile astea rele! Să nu te mai prind pe-aici! Dacă ai să mai treci vreodată prin regiunea aceasta, s'o iei pe malul mării, dar să nu mai treci prin satul ăsta. Du-te de aici, îți zic!“

„Le-am spus atunci că dacă s'ar uita la cartea „Calea către Hristos“ n'ar mai crede că eu sunt angajat într'o lucrare de vinderea de cărți rele. Străduința mea de a-i convinge a fost zadarnică, fiindcă ei nu voiau să asculte.“

„Cerând lui Dumnezeu ajutor și sfat, un glas părea că-mi spune: „Mergi înainte!“ iar eu am ascultat. Și într'adevăr, am întâlnit un bărbat distins căruia i-am vândut cartea: „Zorile unei zile

(Urmare la pag. 6.)

Omul care lucrează pentru Dumnezeu

„Colportorul înțelept, temător de Dumnezeu și iubitor de adevăr, trebuie să i se dea toată atențiunea, căci el primește în acest caz o poziție egală în valoare cu a unui predicator al Evangheliei”. — Colportorul ca evanghelist, p. 18.

„Colportorii a căror inimă este blândă și umilită, pot să facă mult bine. Ei pot ajunge la oameni cari nu vin în adunările noastre, și pot duce solia din familie în familie. Ei vin în legătură intimă cu oamenii și au mai multe ocaziuni de a vorbi despre Mântuitorul”. — Idem.

Nu de mult un colportor a întâlnit o doamnă bogată. În cursul convorbirii dintre ei, ea rostea cuvinte ce desvăluiau o mare descurajare. După ce obținut comanda pentru cartea „Patriarhi și Profeți”, colportorul nu socoti că și-a terminat însărcinarea. Scoase din buzunar un exemplar din cartea „Calea către Hristos” și începu să citească câteva pasagii, a căror cuvinte plăcute mișcară inima acestei doamne: „Trebuie neapărat să-mi lași cartea asta”, zise ea. „Cu plăcere”, îi răspunse colportorul „puteți să o citiți până când eu vă voi aduce cealaltă carte comandată”.

Când colportorul veni cu altă ocazie să-i aducă cartea comandată, doamna îl primi cu o față strălucind de bucurie. Ea îi povesti cât de mult bine îi făcuse citirea cărții „Calea către Hristos”. Mai târziu ea scrisse colportorului: „Cartea și vizita dvs. mi-au fost de un ajutor neprețuit de mare. Eram cât pe-acum să mă sinucid, când ați venit dvs; însă de-acum încolo scopul vieții mele s'a schimbat”.

Asemenea întâmplări sunt obișnuite în lucrarea colportorilor noștri. Am tocmai la mine niște scrisori dela doi din secretarii noștri pentru Publicații, din cari redau numai câteva rânduri:

„Fratele C. a avut de întâmpinat multe greutăți în regiunea

St. G. I se interzisese să întrebuinteze în lucrarea lui cuvântul „misiune” Prin aceste greutăți Dumnezeu vrea numai să ne facă mai în stare de a-I sluji. Fratele C. mă anunță că a găsit acolo două persoane cari la primul botez vor încheia legământ cu Domnul”.

Din altă parte ni se scrie: „Un colportor îmi scrie că în călătoria lui a ajuns într-o regiune unde n'avem membri. Într'un sat, după ce-și isprăvea lucrarea din fiecare zi, seara predica solia unei grupe de oameni cari se adunau să-l asculte. Plecând din acel loc, a lăsat patru persoane cari au început să păzească Sabatul și cari se hotărîse să urmeze pe calea lui Dumnezeu. Peste puțin vom avea acolo o nouă grupă. Mai înainte însă fratele acesta avusese de întâmpinat o mulțime de greutăți în alte localități din regiunea aceea. Dumnezeu însă l-a răsplătit, dându-i ocazia fericită de a vedea născându-se această grupă de credincioși”.

Iată câteva mărturii raportate nu de mult la un curs de colportaj: „Am vândut o carte într-o familie care dovedea un viu interes pentru adevăr. Ca urmare, capul familiei s'a lăsat de negustorie, pentru a păzi Sabatul”.

„Domnul m'a ajutat să câștig anul acesta două suflete. Mă simt fericit în lucrarea mea, fiindcă știu că Dumnezeu m'a chemat la această lucrare”.

„Nu sunt decât un simplu colportor, însă sunt fericit. Domnul mi-a ajutat să pot organiza o școală de Sabat de optsprezece membri, cari se pregătesc pentru botez”.

Încă două declarații auzite în August trecut la Lausanne. Prima este a unui din colportorii noștri pioneri care într'o zi trecu printr'o mulțime de insuccese și greutăți și care se îmbărbătă prin această rugăciune: Doamne, dacă nu pot vinde nimic, dă-mi

cel puțin ocazia să găsesc o persoană căreia să-i vorbesc despre iubirea Ta”. Și ocazia nu întârziă. Câteva case mai încolo el avu cu o doamnă tânără o convorbire ce se termină cu rugămintea și dorința exprimată de a fi vizitată pentru a studia Biblia. Această doamnă împreună cu soțul ei au primit botezul în Iulie, anul trecut, ca urmare a lucrării colportorului nostru.

Și apoi urmă experiența mișcătoare povestită de unul din predicatorii noștri din Elveția: Nu de mult veni la mine un domn din înalta societate spre a-mi cere să mă rog împreună cu el. „Știu”, zicea el, „că Dumnezeu este cu dvs”. Întrebându-l de unde știe aceasta, îmi răspunse prin următoarea istorisire:

„Sunt doi ani de atunci. Toată familia noastră era adunată în jurul mamei noastre ce se găsea pe patul de moarte. Ea era în stare de comă, iar doctorul ne spusese că va muri curând. Dând să ies afară, găsi la ușă un domn care-mi zise: „Eu sunt un colportor evanghelist și vă aduc o solie din partea lui Dumnezeu”. Și văzând că el începe să-mi arate revistele și cărțile sale, încercai să-l fac a înțelege că nu era ocazia nimerită și c'ar face mai bine dacă ar veni altădată; și i-am explicat cum stă cazul. Însă el îmi răspunse: „Pentru ce așteptați să moară mama dvs. în loc să faceți ce zice Sfânta Scriptură?” Și apoi începu să-mi citească diferite pasagii din Biblie, iar eu l-am invitat să între ca să vorbescă familiei. El ne citi apoi diferite texte între cari s'aturile apostolului Iacob cu privire la cei bolnavi, așa încât noi l-am și rugat să le pună în practică. După ce s'a rugat pentru mama noastră, la plecare ne-a făcut următoarea mărturisire: „Dumnezeu mi-a arătat în timpul rugăciunii că mama dvs. va mai rămâne încă trei zile în stare de comă și după aceea se va scula

și va cere de mâncare. Și într'adevăr s'a întâmplat așa cum zise el și de atunci mama noastră este în deplină sănătate. Și iată deci de unde știm noi că Dumnezeu este cu dvs".

În timpul ploii târzii asemenea fapte se vor îmulți. Însă acum Dumnezeu este cu servii Săi credincioși și El binecuvintează lucrarea lor. El are de împlinit o lucrare uriașă și uimitoare, numai dacă unelte sincere și consacrate se vor ridica la chemarea Sa.

În timp ce aștern aceste rânduri, tunul bubuie, mitralierele pârâie, și bombe cad în regiunile bătute de războiu. Pare că Dumnezeu îngăduie încă o nouă conflagrație grozavă care va aduce din nou ruine și grozăvii pentru a sguđui o lume nelegiuată și a pune pe gânduri inimile sincere. Acesta va fi un avertisment pregătit înaintea ultimei evenimente ce se vor succede cu o iușeală uimitoare înaintea furții finale.

Chiar în mijlocul desorganizării și a piedicilor, noi trebuie să mărim eforturile spre a prezenta adevărul semenilor noștri. Este o ocazie nimerită acum când spiritele sunt agitate de teamă iar inimile sunt sfâșiate de durere. Acum în această oră solemnă să strângem rândurile și să depunem forțele disponibile pentru a răspândi în toate locurile cărțile, revistele și tractatele ce conțin ultima solie a cerului, și descoperă oamenilor iubirea Mântuitorului, arătând și calea spre Cetatea de scăpare unde se găsește singurul adăpost sigur, adevărata protecție sub brațele veșnice ale milei și harului dumnezeesc.

„E nevoie de colportorii evangheliști cari să meargă ca vânători și ca pescari pentru sufletele omenesți”. — „Colportorul ca Evanghelist”.

Unde sunt voluntarii cari se vor ridica la sunetul trâmbiței divine și cari vor lua loc alături de bărbații și femeile cari lucrează pentru Dumnezeu?

© SOLIE CATRE TINERET

Am ajuns în zile așa de vii descrise de către apostol, cari le caracterizează ca timpuri primejdioase când „oamenii vor fi iubitori de sine, iubitori de bani, lăudaroși, trufași, hulitori, neascultători de părinți, nemulțumitori, fără evlavie . . . iubitori mai mult de plăceri decât iubitori de Dumnezeu; având doar o formă de evlavie dar tăgăduindu-i puterea”. 2 Tim. 3, 2 — 5.

Am ajuns de asemenea într'un timp de ocaziuni fără precedent pentru biserica lui Dumnezeu și pentru tineretul mișcării advente. Pretutindeni constatăm, totuși, o decădere morală și spirituală ce caracterizează generația noastră. Un potop de scepticism și necurațenie amenință vieța tineretului din toate țările.

Plăcerile vătămătoare, aducând păcatul și crima în calea lor, subminează și distrug viețile a nespuse de mari mulțimi dintre cei mai aleși tineri și alese tinere.

Curentul literaturii primejdioase cu influența ei îndrumătoare la necredincioșie și vițiu și schimbarea țintelor morale, distruge mințile și sufletele. Toate aceste influențe distrug căminul, biserica și statul.

Având în vedere că biserica lui Hristos, cuprinzând pe fiii și fiicele noastre, tinerii și tinerele noastre, este înconjurată de aceste rele distrugătoare de caracter, noi, conducătorii mișcării advente, nutrim o profundă iubire pentru și o sinceră încredere în moștenirea bisericii noastre, armata noastră de tineri.

Dorim în același timp să adresăm un apel și o chemare calduroasă acestei mari oștiri a tineretului advent ca să păstreze credința părinților și să „rămâneți tari în același duh, și să luptați cu un suflet pentru credința Evangheliei”, până când se va arăta Hristos. Este rugăciunea noastră sinceră ca voi să vă puteți menține în curățenia și integritatea înaltei și sfinte chemări ca trimeși ai cerului.

Aduceți-vă continuu aminte că noi avem un Dumnezeu neschimbător și o Evanghelie neschimbătoare. Noi apelăm la voi ca să fiți susținători ai principiilor simplității, modestiei, demnității, ca urmași ai lui Hristos, Mântuitorul nostru.

Adresând această solie și apel la mai mult de 100.000 de Misionari Voluntari din lumea întreagă, vă îndemnăm să fiți totdeauna credincioși principiilor fundamentale ale acestei mari mișcări advente. Lăsați ca iubirea lui Hristos să vă constrângă continuu și niciodată să nu lăsați ca ținta voastră, solia adventă la toată lumea în această generație, să fie ștearsă din fața voastră. Salvat pentru a salva, trebuie să vă îndemne mai departe la o mai mare și o mai rodnică activitate pentru Mântuitorul nostru Isus.

Când ne-am întrunit în comitet și am studiat nevoile și problemele tineretului, ne-am convins că a sosit ceasul ca trâmbița să răsune până la marginile pământului, ridicând, inspirând, educând și înrolând întreaga putere a energiei tinerești, și talentul, într'o mare mișcare, având ca țintă a sa o mai rodnică câștigare de suflete.

Având în vedere că „Dumnezeu intenționează să facă din tineret mâna dreaptă a Sa”, dorim ca să vă aducem aminte că „Isus chiamă lucrători desinteresați cari să calce pe urmele Sale, să meargă și să lucreze pentru El, să poarte crucea și să meargă unde îi conduce El”.

Apelăm la tineretul nostru din toată lumea să se predea cu tot ce au pe altarul sacrificiilor și să fie gata pentru lucrarea unde Domnul îi va îndrepta. Fie ca credința, inspirația și purtarea voastră să fie în cuvintele Maestrului: „Mâncarea Mea este să fac voia Celui ce M'a trimes, și să împlinesc lucrarea Lui”. Ioan 4, 34.

Steen Rasmussen

CUGETARI

Pe lângă dorința serioasă de a fi un predicator, trebuie să existe și darul de a învăța pe alții, cum și anumite alte calități necesare unui bărbat, care învață în mod public. Prin această probă trebuie să treacă fiecare cu bine; altfel chemarea sa nu este dovedită. Nu ca și cum imediat la început ar trebui ca să vorbească la fel ca un Robert Hall. Acest renumit predicator cu ocazia primei sale vorbiri s'a oprit de trei ori. Mai târziu a zis: „Dacă aceasta nu mă umilește, atunci nu știu ce mă va umili”. În general, unii din cei mai buni oratori, la început nu au vorbit curgător. La început și Cicero avea de luptat cu o voce slabă și cu dificultăți în pronunțare. Dar nimeni să nu creadă că el e chemat să fie predicator, înainte de a fi dovedit că el poate să vorbească. Dumnezeu n'a creat hipopotanul ca să sboare, căci în cazul acesta i-ar fi dat aripi. Dacă cineva este chemat să predice, atunci de sigur va avea cel puțin un oarecare dar de a vorbi, pe care prin exercițiu va trebui să-l desvolte. Unde acest dar nu există deloc, acolo cu greu va putea fi desvoltat. Am auzit despre un om care a simțit un dor irezistibil de a predica, și nu i-a dat pace predicatorului său, până când în cele din urmă acesta, ca o încercare, i-a dat voie să se urce la amvon. S'a ales însă cu încercarea; căci după ce a dat citire textului, toate cugetele i-au sburat, afară de unul, pe care în mod mișcător l-a exprimat, cu următoarele cuvinte: „Frații mei, dacă cineva dintre voi crede că predicarea nu este un dar dela Dumnezeu, atunci să vină aici sus, și îi va trece pofta de a mai susține lucrul acesta”. Zicând aceasta, el a părăsit amvonul.

Experiența este mai valoroasă decât teoria. Incercând, veți vedea în curând dacă aveți darul de a vorbi, sau nu. În cursul timpului de încercare trebuie să

ne și punem întrebarea, dacă avem dreptul de a spera, ca prin predicile noastre să înălțăm sufletește și pe alții. Dar să nu ne sprijinim numai pe propria noastră conștiință și judecată. Căci noi suntem judecători părtinitori. Unii frați repede descoperă că Dumnezeu i-a ajutat în mod minunat. Dacă această mulțumire de sine însuși ar fi întemeiată, atunci aș putea să-i invidiez pe acei frați, pentru ea, căci eu deseori oftez, deoarece nu prea mi se pare cu succes predica mea.

Propria noastră părere poate să nu fie cea mai bună; noi trebuie să ne bazăm pe judecata unor oameni pricepuți și înzestrați cu o putere deosebită și spirituală. Faptul următor nu trebuie considerat ca o regulă generală, dar în multe Comunități delatarea era obiceiul ca un tânăr care dorește să devină predicator, să predice mai întâiu odată în fața Comunității adunate. Aceasta nu este o încercare prea plăcută pentru acel tânăr, dar este o măsură de disciplină foarte potrivită și va cruța pe tânărul acela de a-și prezenta mai târziu neștiința sa în fața altora. Judecata unor bărbați și femei, ce trăiesc în comuniune cu Dumnezeu, rare ori va greși, dar cu toate acestea, să nu fie socotită ca ceva hotărâtor căci depinde și de măsura rațiunii și a evlaviei persoanei respective. Știu, cât de serios m'a sfătuit o femeie foarte evlavioasă, ca să las predicarea. Am cugetat în mod sincer și smerit asupra acestui sfat, punându-mi întrebarea dacă nu cumva femeia aceea ar avea dreptate, însă părerea contrară a unor oameni cu multă experiență a fost decisivă.

Tinerii cari sunt încă în nesiguranță cu privire la chemarea lor, ar trebui să ia cu ei pe cei mai pricepuți prieteni ai lor, când merg la țară, ca să vestească Cuvântul Divin. Am observat, că voi tinerii mei prieteni, rareori

greșiți când pronunțați părerea voastră despre unul dintre voi. Tinerii nu sunt atât de incapabili cum am crede, în ce privește aprecierea justă a camarazilor lor. Când vă întâlniți în sala de prelegeri, la ora de rugăciune, în societate sau la serbări cu caracter creștin, atunci vă apreciați unii pe alții. Bărbatul prudent nu va trece pripit peste judecata celor cari locuiesc într'o casă cu el.

Spre completare, trebuie să mai adaug, că dorul de a învăța și de a înălța sufletește pe alții, încă nu este de ajuns pentru un adevărat predicator. Mai aveți nevoie și de o judecată sănătoasă și de o experiență temeinică, de o purtare amabilă și de un suflet plin de iubire; voi trebuie să dați pe față curaj și tărie, dar să nu vă lipsească nici blândețea și interesul față de alții. Darul de a cârmui bine, vă va fi tot atât de necesar ca și darul de a instrui bine. Trebuie să fiți destoinici, spre a conduce, a suporta și a nu obosi. În privința harului ar trebui să fiți mai bogați decât alții, astfel ca să puteți fi părintele și sfătuitoarea Comunității voastre. Cetiți cu amănunțime ce se zice la 1 Tim. 3, 2 — 7 și la Titu 1, 6—9, despre însușirile pe cari trebuie să le aibă un presbiter. Dacă astfel de daruri nu se găsesc în măsură bogată la voi, atunci se poate veți fi foarte potrivit ca evangheliști laici, dar nu ca predicator întărit.

Dacă un bărbat a exercitat un timp oarecare darurile sale, în felul arătat mai sus, atunci să urmeze mai departe, cercetându-și chemarea spre a vedea dacă prin predica sa oamenii vin la pocăință. Dacă nu se întâmplă niciun caz de felul acesta, atunci să știe că s'a înșelat, și să se retragă cât mai repede. Nu i se poate pretinde ca după prima sa predică publică, sau chiar după cea de a douăzecea, să audă despre succes, dar cred că numai atunci chemarea unui bărbat este confirmată și pecetluită când prin activitatea sa au fost căști-

gate suflete pentru Impărăția lui Dumnezeu.

În calitate de lucrător el trebuie să continue cu lucrarea lui fie că vede vreun succes al lucrării sale sau nu, dar numai atunci poate să fie sigur de chemarea sa ca predicator când s'a arătat vreun rod. Cum a tresăltat inima mea de bucurie, când am auzit de primul pocăit, ca rod al eforturilor mele! Adunări pline și fețe prietenoase ale amicilor mei, niciodată nu-mi sunt de ajuns. Doream să aud despre inimi sдобite și să văd lacrimi de pocăință. M'am bucurat ca unul care primise o răsplată mare, când o sărmană femeie a unui muncitor mi-a spus că simte vina păcatului ei și în timpul predicii mele de Duminecă după masă a găsit pe Mântuitorul ei. În spirit văd mica ei căsuță, știu cum a fost primită în sânul Comunității și cât de fericită a adormit ea în Domnul. Ea reprezintă prima pecete foarte prețioasă aplicată pe chemarea mea. Nicio mamă nu s'ar fi bucurat mai mult privind întâiul ei născut. Sufletul meu slăvește pe Domnul care a privit la nimicnicia mea și mi-a dăruit harul de a face o astfel de lucrare, pentru care fiii fiilor ei mă vor ferici; căci drept o astfel de lucrare consider eu convertirea unui suflet.

Încă înainte de a fi în slujbă trebuie ca predicilor voastre să le fi urmat convertiri; înainte de a se întâmpla aceasta, nu vă este îngăduit să credeți că predicarea ar fi chemarea vieții voastre. Gândiți-vă la Cuvântul Domnului din Ieremia 23, 21, 22, ce poate servi ca o avertizare tuturor acelor a căror predică nu aduce rod. „Eu n'am trimes pe proorocii aceștia și totuși ei au alergat; nu le-am vorbit, și totuși au proorocit. Dacă ar fi fost față la sfatul Meu, ar fi trebuit să spună cuvintele Mele poporului Meu, și să-i întoarcă dela calea lor rea, dela răutatea faptelor lor!”

Pentru mine este un fapt de neînțeles, cum poate un bărbat să continue a predica ani la rând

fără a converti suflete. Nu simte el compătimire față de ceilalți, nu apasă asupra sa răspunderea? Crede el poate, că dacă Pavel sădește și Apolo udă, Dumnezeu nu face să crească. Ce ajută talentele, filosofia, arta oratorică, până chiar și dreapta credință, dacă nu urmează semne? Cum pot fi trimeși de Dumnezeu aceia cari nu conduc pe nimeni la Dumnezeu? Aceștia sunt profeți ale căror cuvinte n'au putere, semănători a căror sămânță se strică și pescari ce nu prind nimic. Mai bine să fii un măturător de stradă sau un coșar, decât să stai ca un pom neroditor în slujba de predicator. Cea mai joasă lucrare totuși folosește la ceva oamenilor, dar acela care stă la amvon și niciodată nu preamărește pe Dumnezeu prin producerea de convertiri, este un nimic. Și mai rău ca un nimic: el este unul ce aduce chiar pagube. Este cert că vin și timpuri de secetă, și ani slabi ce consumă pe cei bogăți în roade, în general însă totuși există rod spre mărirea lui Dumnezeu, și sterilitatea trecătoare umple sufletul cu o durere nespus de mare. Fraților, dacă Dumnezeu nu v'a dat zel pentru câștigare de suflete, atunci rămâneți la ocupația voastră de mai înainte, neînghesuindu-vă la amvon, dacă vreți să vă păstrați pacea sufletului vostru și mântuirea voastră viitoare.

În cercetarea noastră de noi înșine trebuie să înaintăm încă un pas. Dacă sunteți chemați de Domnul, aceasta o veți vedea din judecata Bisericii, ca un rezultat al rugăciunilor înălțate în privința aceasta. Este o dovadă necesară pentru chemarea voastră, ca predica voastră să fie plăcută poporului lui Dumnezeu. Dumnezeu, acelor pe cari i-a chemat le deschide o ușă pentru Cuvânt. (Col. 4, 3.) Nerăbdarea ar vrea să spargă ușa, dar credința așteaptă pe Domnul, care la timp potrivit oferă o ocaziune. Cu ocaziunea vine și încercarea. Când predicăm, spiritul nostru este judecat de către adunare. Dacă va fi respins, sau dacă însă Comu-

nitatea nu se înalță sufletește prin noi, atunci putem să ne dăm seama că nu suntem trimeși de Dumnezeu. Dacă într'adevăr aveți chemarea dela Domnul, atunci nu va trebui să tăceți timp îndelungat. Biserica lui Dumnezeu are nevoie urgentă de predicatori vii. Pentru ea un bărbat este mai de preț decât aurul din Ofir.

Fiți gata pentru lucrare și ea nu vă va lipsi niciodată. Îngrijiți-vă mai mult de destoinicia voastră decât de ocaziunea de a o arăta, și mai mult decât orice siliți-vă să umblați în Domnul. Oile cunosc pe păstorul trimis de Dumnezeu. Ușierul vă va deschide ușa și turma va cunoaște glasul vostru.

(Urmare dela pag. 2.)

nou'. După ce mi-a plătit o sumă mare pentru carte, a exclamat: „O!, aceasta pare că este o carte minunată”.

„Când acum câteva zile am dus un volum din această carte unui om de afaceri, acesta o plăti pe dată, o luă în mână și zise fiicei sale: „Nu știi ce fel de carte e aceasta. Asta e cea mai interesantă carte”.

Bunăvoința oamenilor de a primi cărțile și de a le ceti se dovedește din ce în ce mai mult. Și aceasta se dovedește în deosebi în Insulele Hawaiiane. De curând mijloacele sărăcicioase ale acestui popor insular au fost foarte mult restrânse, însă niciodată n'am văzut așa vânzări minunate și atâtea suflete câștigate.

Cu adevărat lucrarea pe care o fac colportorii este aceea de a răspândi lumina. Mulți n'ar fi aflat niciodată de solia Evangheliei dacă nu le-ar fi fost dusă și vestită cu convingere și consacrare, atât de caracteristică colportorilor noștri în lucrarea lor.

Mulți așteaptă astăzi după ajutor spiritual, și colportorii prin contactul lor cu oamenii și prin milioanele de pagini ale literaturii pe care o răspândesc în fiecare an, aduc de sigur multă bucurie și mângâiere multor suflete.

Porunca X-a din Decalog

(Continuare)

de Prof. M. L. Andreasen

Facultatea de Teologie
Washington

Un spirit nemulțumit este tovarășul de viață cel mai neplăcut. O persoană nemulțumită este o povară pentru ea însăși și un izvor de greutăți pentru alții. Nimic nu-i place, nimic nu-i convine. Pentru ea lumea e rea; orice lucru e rău și trebuie schimbat. În general, un astfel de om, crede că lucrurile sunt mai bune în altă parte; dar dacă se mută în alt loc, el tot nemulțumit rămâne. Nu-i place cum merg lucrurile. El pretinde că le-ar face mult mai bine, dar că anumiți oameni nu par a-l aprecia, și nici a lua în seamă marile sale talente. Acesta îi produce mare supărare. El este într-o stare sufletească nenorocită, și se simte că e tratat rău. Vai de femeia care e silită să trăiască cu o astfel de persoană. El așteaptă să câștige cerul, dar acolo nu se va găsi loc pentru un suflet veșnic nemulțumit ca el. El va găsi și acolo ceva care nu-i convine, și de care să se plângă.

Biblia ne spune mult despre mulțumire: „Mulțumiți-vă cu ce aveți”. Ebrei 13, 5. „Să vă mulțumiți cu lefurile voastre”. Luca 3, 14. „Dacă avem, dar, cu ce să ne hrănim și cu ce să ne îmbrăcăm, ne va fi îndeajuns” (să fim mulțumiți). 1 Tim. 6, 8. Pavel zice: „M'am desprins să fiu mulțumit cu starea în care mă găsesc”. Filip. 4, 11. Acest subiect este rezumat în următoarele cuvinte: „Negreșit, evlavie însoțită de mulțumire este un mare câștig”.

Binecuvântarea mulțumirii

E o mare binecuvântare a învăța să fim mulțumiți cu ceea ce avem. E o mare binecuvântare a nu murmura asupra salariului. Starea noastră materială nu poate fi din cele mai bune, dar noi trebuie să folosim cât se poate de bine ce avem și să fim mulțumiți. Dacă avem evlavie și mulțumire, avem, într'adevăr, un

mare câștig. Neliniștea, murmurarea și nemulțumirea nu se potrivesc pentru creștini. Ele nu dau sufletului pace. Adevăratul creștin are pacea lui Dumnezeu în inima sa.

Dumnezeu nu ne-a făgăduit tot ce dorim în această viață. El ne-a făgăduit numai cele de trebuință: și aceea ce El știe că ne trebuie, căci aceea ce noi gândim că ne trebuie nu se potrivește totdeauna. Este evident că Dumnezeu ne cercă spre a vedea dacă suntem mulțumiți cu ceea ce El ne-a dat, sau dacă ne plângem și suntem nemulțumiți. Domnul iubește pe dătătorul voios. Fie bani sau serviciu, Dumnezeu dorește să fim dătători voioși.

Din cele ce am spus deja, unii pot trage concluzia că creștinii trebuie să stea înapoi și să fie mulțumiți cu ceea ce au, și să nu facă eforturi spre a-și îmbunătăți situația. Aceasta este de parte de adevăr. Aici pare a fi o contradicție, dar este adevărat, că, dintr'un anumit punct de vedere, creștinii nu trebuie să se dea mulțumiți, ci să se străduiască mereu după lucruri mai bune. Ei nu trebuie să se dea mulțumiți niciodată cu propriile lor realizări în ce privește viața spirituală. Ei nu trebuie să se dea mulțumiți atâta timp cât alții sufăr. Ei nu trebuie să se dea mulțumiți niciodată atâta timp cât sufletele n'au auzit vestea îmbucurătoare a mântuirii. Căci deși, pe de o parte, există o mulțumire omenescă pe de alta, o mulțumire dumnezească este cu totul deosebită de mulțumirea omenească, după cum se deose-

bește cerul de pământ. Să nu le confundăm una cu alta. Nu e însă în intenția noastră de a discuta pe larg această chestiune aci. Atragem doar atenția, ca fiecare să ia seama și să nu confunde una cu alta.

Cel poftitor rar se întâmplă a fi un om darnic. Poftirea și calicia sunt, în general, tovarășe. Tocmai faptul că cineva este poftitor, îl face să fie puțin dispus a da ceva din ceea ce el poate avea. El dorește să păstreze pentru sine tot ce are, și să mai adaoge la aceasta încă. Cele mai puternice apeluri răsună la urechi surde; și chiar dacă dă ceva, aceasta este departe de a fi potrivit cu posibilitatea sa și cu necesitatea scopului pentru care se face dăruirea. El nu vede departe; nu vede lucrurile așa cum ar trebui să le vadă, și binefacerile lui sunt neînsemnate din orice punct de vedere.

Următoarele texte ne arată cu ce este în legătură poftirea sau lăcomia de câștig:

„Să n'aveți niciun fel de legături cu vreunul care, măcar că își zice frate, totuși este curvar, sau lacom de bani, sau închinător la idoli, sau defăimător sau bețiv, sau apucător; cu un astfel de om nu trebuie nici să mâncați”. 1 Cor. 5, 11. E cunoscut că asemenea oameni sunt adesea grăbiți să invite la ei persoanele distincte, când vin în contact cu ele.

„Nu vă înșelați în privința aceasta; nici curvarul, nici închinătorii la idoli, nici preacurvarii, nici malahii, nici sodomiții, nici hoții, nici cei lacomi, nici bețivii, nici defăimătorii, nici hrăpăreții nu vor moșteni împărăția lui Dumnezeu”. 1 Cor. 6, 9, 10. Aceasta este într'adevăr o tovarășie tristă pentru poftitor sau lacom. În general, el are oroare de toate păcatele amintite aci, și uită că păcatul poftirii

este tot așa de urît în ochii lui Dumnezeu.

„In zilele din urmă . . . oamenii vor fi iubitori de sine, iubitori de bani, lăudăroși, trufași, hulitori, neascultători de părinți, nemulțumitori, fără evlavie, fără dragoste firească, neînduplecați, clevetitori, neînfrânați, neîmblânziți, neiubitori de bine, vânzătorii, obraznici, îngâmfați; iubitori mai mult de plăceri decât iubitori de Dumnezeu; având doar o formă de evlavie, dar tăgăduindu-i puterea. Depărtează-te de unii ca aceștia“. 2 Tim. 3, 2 — 5. Nici această tovărășie nu e socotită de preț înaintea lui Dumnezeu.

„Știți bine că niciun curvar, niciun stricat, niciun lacom de avere, care este un închinător la idoli n'are parte de moștenire în împărăția lui Hristos și a lui Dumnezeu“. Efes. 5, 5. Aceasta ne arată lămurit că poftirea sau lăcomia, este idolatrie, și că un om stăpânit de poftă „n'are parte de moștenire în împărăția lui Hristos și a lui Dumnezeu“.

„Căci dinlăuntru, din inima oamenilor, ies gândurile rele, preacurviile, curviile, uciderile, furtișagurile, lăcomiile, viclesugurile, înșelăciunile, faptele de rușine, ochiul rău, hula, trufia, nebunia. Toate aceste lucruri rele ies dinlăuntru, și spurcă pe om“. Marcu 7, 21 — 23. Nu e de mirare, deci, că Pavel ne avertizează: „Curvia, sau orice altfel de necurăție, sau lăcomia de avere, nici să nu fie pomenite între voi, așa cum se cuvine unor sfinți“. Efes. 5, 3. Iar Hristos adaugă: „Vedeți și păziți-vă de orice fel de lăcomie de bani; căci vieța cuiva nu stă în belșugul avuției lui“. Luca 12, 15.

Vieța nu depinde de avuție

Ultima propoziție merită să fie accentuată în legătură cu aceasta. „Căci vieța cuiva nu stă în belșugul avuției lui“. Vieța nu stă în avuție. Nu există un adevăr mai profund exprimat decât acesta. Fie ca el să pătrundă adânc în conștiințele tuturor Cevitorilor. Vieța nu constă în a-

vuție. Vieța nu e avuție. Câți oameni gândesc însă altfel! Ei doresc un lucru sau altul, și fără aceasta, vieța nu pare a avea valoare pentru ei.

În legătură cu aceasta a dat Hristos parabola despre bogatul care plănuia să dărâme hambarele sale și să clădească altele mai mari, pentru ca să-și asigure o vieță comodă, să mănânce, să bea, și să se veselească. La rostirea osândeii asupra lui, Hristos zice: „Chiar în noaptea aceasta îți se va cere înapoi sufletul; și lucrurile, pe cari le-ai pregătit, ale cui vor fi?“ Luca 12, 19. 20. Apoi urmează o listă de lucruri, după cari noi să nu căutăm, după cum „Neamurile lumii le caută“. „Tatăl vostru știe că aveți trebuință de ele. Căutați mai întâi împărăția lui Dumnezeu, și toate aceste lucruri vi se vor da pe deasupra“. Vers. 30. 31.

Dumnezeu știe că noi avem nevoie de avuție, și de aceea să nu o căutăm ca păgânii. Dacă noi căutăm mai întâi împărăția lui Dumnezeu, „toate acestea“ ni se vor da pe deasupra.

Lăcomia sau poftirea este un păcat amăgitor. Deși aceasta se poate zice despre orice păcat, totuși despre poftire sau lăcomie se poate zice cu o îndoită putere. Ea e deopotrivă cu mândria, și este deci un păcat însemnat. Fiind viclean și prezentându-se sub o înfățișare demnă de respect, el este un păcat greu de tratat. Dacă nu e o problemă grea atunci când află că un membru al Comunității este hoț, însă nu este ușor a găsi un caz unde lăcomia a pricinuit excluderea unui membru. Pentru aceasta pot exista motive, dar rămâne fapt pozitiv, că biserica nu pune acest păcat în categoria în care îl pune Dumnezeu. Dacă ea ar face aceasta, atunci el s'ar găsi mai puțin în Comunitate.

Cel mai mare păcat care există acum

Poftirea n'ar fi atât de primejdioasă, dacă n'ar fi atât de înșelătoare și de stăpânitoare.

Observați următoarea declarație: „Păcatul cel mai mare, care există acum în Comunitate, este lăcomia“. — „Mărturii“ Vol. I, p. 194. Se poate ca acestei declarații să i se dea și o interpretare exagerată, peste însemnătatea pe care a intenționat-o autoarea, dar trebuie să înțelegem lămurit că lăcomia, sau poftirea, este ceva primejdios pentru Comunitate, și cu atât mai mult cu cât ea nu e recunoscută ca fiind atât de rea, ca celelalte păcate, cu cari Dumnezeu o pune în legătură.

Caracterul amăgitor al poftei o făcu să fie ispita cea mai potrivită pentru a amăgi pe Eva. Ea a poftit fructul oprit. Ea a gândit că pomul era de dorit ca să facă pe cineva înțelept. A luat deci din rodul lui, și a mâncat. Gen. 3, 6. Satana a dorit la început să fie deopotrivă cu Dumnezeu, iar acum, el făgăduiește Evei că, dacă ea și Adam vor mânca din pom, vor „fi ca Dumnezeu“. Vers. 5. Acesta era același păcat în care căzuse Satana, și acum el îl folosi să amăgească pe Eva. Și ea a căzut pradă lui. Ea nu intenționa să fure. Fructul era atât de neînsemnat, încât Dumnezeu nici n'ar băga de seamă și nici nu va aminti de el. Așa o fi cugetat Eva, poate. Dar păcatul real consta din neascultarea de porunca lui Dumnezeu, care a fost provocat de dorința ei de a deveni înțeleaptă, și de a i se deschide ochii și a „fi ca Dumnezeu“.

E poate necesar a enumăra relele pe cari le adaugă și le încurajează pofta, pentru a înțelege mai bine natura ei:

Pofta, seacă resursele Comunității, paralizează misiunea externă, împiedică predicarea Evangheliei și slăbește spiritul de dărnicie.

Zgârcenia împietrește sufletul față de impresiile Spiritului, face să sece laptele bunătății omenești, împietrește inima față de suferințele omenești, și, prin exemplul său, reține și pe alții dela dăruire și făptuire.

Lăcomia, fiind idolatrie, pune

un alt dumnezeu spre a fi închinat, îndepărtează pe om dela aceea ce este datoria lui să facă, jefuește pe Dumnezeu de partea Sa, și ia pentru sine onoarea și slava.

Pofta a pricinuit căderea lui Satana, a făcut necesară crucea, a provocat o durere nemărginită inimii lui Dumnezeu, a provocat și provoacă mereu războaie, și a adus pierderi nespuse atât celor vinovați cât și celor nevinovați.

Pofta a ruinat familii, biserici, popoare și împărății. A nimicit milioane de vieți omenești. Aceasta este păcatul cel mai mare al tuturor generațiilor, tatăl mândriei, geloziei, al stoarcerii, al urei, al necurăției, viciului, corupției, uciderii și al tuturor reielor moderne.

Pofta a fost păcatul original în ceruri, păcatul Evei în grădina Eden, și va fi motivul puternic care va aduna cea mai mare oștire ce s'a strâns vreodată pe fața pământului, și care va încerca să cucerească cetatea lui Dumnezeu.

Protivnic spiritului creștin

Toate acestea sunt împotriva spiritului creștin. Satana caută neîncetat să ia ceea ce nu i se cuvine de drept, să-și asume onoarea care aparține lui Dumnezeu. Pe de altă parte, Dumnezeu dăruiește cu bogăție la toți, și împărtășește binecuvântările Sale tuturor făpturilor, dorind să le facă fericite. El a dat și dorește să dea totul pentru salvarea multora. Lăcomia și iubirea sunt două forțe opuse una alteia cari despart lumea în două. Soarta noastră depinde de ce parte alegem să fim.

De când Satana a încercat pentru prima dată să fie deopotrivă cu Dumnezeu, el ispitește mereu și pe oameni să facă la fel. Cei mai mulți oameni au simțul de a face deosebire între dreptate și nedreptate, dar aceasta nu are de a face decât numai cu fapta în sine, cu furtul pe față, ucidere și adulter. Exis-

tă însă un alt teren de manifestare a păcatului, pe care el se desvoltă cu mare succes. Mândria, vanitatea, dorința de a fi onorat și bogat; cu alte cuvinte, poftirea. Aceasta își are o deosebită poziție în societate, și i s'a dat numele de ambiție. Totuși când ambiția este îndreptată către lucruri nobile devine o binecuvântare. În cele mai multe cazuri, i se dă însă o direcție greșită. Și astfel în numele ambiției, se tolerează tot felul de nedreptăți. Ținta pusă se socotește că trebuie ajunsă cu orice preț. Orice și oricine stă în cale trebuie dat laoparte. Succesul îndreptățește mijloacele și ascunde o mulțime de păcate. Dacă un om reușește să-și ajungă scopul, multe lucruri i se pot ierta; dar dacă un om n'a reușit în între-

prinderea sa, e considerat că a săvârșit un păcat de neiertat. Societatea, și într'o mare măsură chiar Comunitatea, întărește lucrurile ce trebuiesc osândite, și le dă onoare și poziție, confundând zelul pentru Dumnezeu cu ambiția, care prea adesea nu este decât un alt nume dat vrăjmașului nostru obișnuit: pofta.

Nu există astăzi păcat mai mare în Comunitate ca lăcomia sau zgârcenia. Să ne ferim de acest păcat. Unica noastră speranță se află în smulgerea acestui păcat din viața noastră, și să evităm chiar orice aparență rea. Lăcomia, ocupă o poziție înaltă în societatea omenească și caută onoare dela oameni. Ea este tolerată și uneori chiar înălțată în Comunitate. Să ne ferim ca de lepră de ea.

VIN ȘI LACRIMI

*Și-a rămas o vorbă seacă, despre vinu-amețitor!
C'ar fi bun, nevoie mare, și-ar aluneca ușor!
Și că, în sorbirea-i multă, ai uita a ta durere.
Că e dulce, că'n uitare el oferă mângâiere.*

*Și-apoi, din bătrâni se spune că de viață-i dător
Și că celui ce îl soarbe este leac alinător.
Sus voinicul îl ridică, îl înalță și-l golește:
Vinul din pahar l-atrage, gustul său l-ademeneste!*

*Am primit și eu potirul (mi s'a oferit în dar),
Și-am privit la el o clipă și la vinul din pahar.
Și în sânul său cel roșu, și în spuma lui cea albă,
Am zărit a lumii lacrimi, și a lumii ntreagă jalbă.*

*Și-am lăsat atunci să cadă cupa plină de orgii:
N'am voit să-i sorb amarul, să'mmulțesc ai nopții iiii!
Pentru ce să'nalț în slavă murdăria vieții toată?
Și, pe-altarul josniciei, să m'avânt așa de-odată?*

*Și-am zărit în vinul care, din pahar a fost vărsat:
Sângele vărsat prin veacuri, de acei ce l-au'nălțat.
Deci, de ce să-mi turbur mintea, cu aroma mbătătoare?
Ca să plângă-ai mei, sărmanii, lacrimi multe arzătoare?*

*Ridicat-au multi în slavă cupa vinului cel roș;
Mulți i-au înghițit amarul lăudat, din moși-strămoși!
Dar, mai mulți au fost aceia subjugăți de-a lui putere,
Cari, 'nălțând în slavă cupa, s'au robit fără de vrere!*

*Deci înalță sus paharul și-l golește, de voiești,
Prin plăcerea unei clipe, viața ntreagă să robești!
Și de vrei să simți otrava, ce ți-o toarnă vinu'n sânge,
Și de vrei să-i sorbi amarul, drept tu n'ai să ai a plânger!*

*Singur doar un sfat mă'ncumet a-ți așterne, să-l primești.
(De gândești că ții la tine, și pe-ai tăi de ți-i iubești):
Sus în slăvi domnește Tatăl, Cel bogat în dărnicie:
El va da cu'mbelșugare, din puterea Sa, și fie!*

*Către El ți'ndreaptă gândul, chiar când ești adânc mâhnit:
Fiul Său, și pentru tine, pe Golgota, S'a jertfit!
Sângele ce-a curs pe cruce este sfânta mângâiere,
Celui ce'n genunchi îl soarbe, răstignind a sa plăcere!*

Michael M. Kieltsch

Programul din luna Iulie

Lecturi biblice în familii

În strânsă legătură cu predicarea laică este vizitarea din casă în casă a oamenilor cari doresc să fie ajutați în studierea cuvântului lui Dumnezeu. Numărul acestor suflete este o legiune, dar trebuie căutați, și „ideea divină” a tinerii de lecturi biblice cu una sau mai multe persoane în liniștea căminului trebuie să devină o realitate vădită. Aceasta este o fază a evanghelismului laic, în care trebuie să se angajeze în mod activ „sute și mii” de membri, ținând seamă că ne apropiem de sfârșitul vremurilor. Astăzi, mai mult decât ori când, bărbați și femei ai Comunităților noastre trebuie îndemnați să se pregătească pentru acest serviciu simplu, dar de o atât de mare valoare; și sute de membri vor răspunde. Dar nevoia este atât de mare încât „fiecare inimă consacrată este chemată în acest serviciu”, și iarăși auzim chemarea „Luați-vă Bibliile și ieșiți să avertizați lumea”.

Avantajile și binecuvântările cari decurg din această lucrare, le găsim toate amintite în scrierile Spiritului Profetic, după cum urmează:

„Planul pentru ținerea de lecturi biblice a fost o idee divină. Sunt mulți, atât bărbați cât și femei, cari se pot angaja în această ramură a lucrării misionare. Astfel se vor desvolta lucrători cari vor deveni bărbați plini de putere pentru cauza lui Dumnezeu. Prin acest mijloc mii de suflete află despre Cuvântul lui Dumnezeu, și lucrătorii vin în contact personal cu oameni din toate națiunile și din toate limbile. Biblia este adusă în familii, și adevărul ei sfânt în inimile oamenilor. Oamenii sunt îndemnați să citească, să examineze, să judece singuri și să primească sau să refuze luminarea divină. Dum-

nezeu nu admite ca această lucrare prețioasă a Lui să rămână nerăsplătită. El va încorona cu succes orice efort umil făcut în numele Său”. — „Slujitorii Evangheliei”, p. 192.

O pregătire esențială

Nevoia pregătirii individuale pentru lucrarea de evanghelizare, este arătată în felul următor:

„Mi s'a arătat că mulți, cari susțin că au cunoștință despre adevărul prezent nu știu ce cred. Nu cunosc principiile credinței lor . . . Când va veni timpul încercării, vor fi oameni . . . cari vor constata că sunt multe lucruri pe cari nu le pot susține în mod satisfăcător . . . Sunt mulți în Comunitate, cari o țin ca un lucru firesc, că înțeleg ce cred, dar până ce lupta va izbucni, nu vor cunoaște singuri slăbiciunile lor. Când sunt scoși din mijlocul celor cu o asemenea credință, și chemați să expună credința lor, sunt surprinși văzând cât de neclare sunt ideile lor despre ceea ce au admis ca adevăr . . . Credincioșii nu trebuie să rămână cu idei rău definite despre ceea ce constituie adevărul”. — Idem, pp. 298, 299.

Școala de pregătire pentru lecturi biblice

Având în vedere chemarea clar adresată membrilor Bisericii, de a începe lucrarea de ținere de lecturi biblice, și nevoia cea mare de a cunoaște temeinic și pe deplin adevărul și de a fi capabil a da un răspuns inteligent și convingător celor cari ne-ar întreba de rostul credinței noastre, **datoria de a fi instruit bine în doctri-**

nele soliei și în arta de predare de lecturi biblice, a devenit o necesitate. Următoarea recomandare constituie baza unui plan vast de studiu:

„Intrucât Spiritul Profetic scoate clar în evidență, că, fiecare Comunitate să fie o școală de pregătire pentru lucrători creștini”, și deoarece pregătirea laicilor în timpurile de astăzi cere o deosebită atenție, pentru a distruge o recoltă de suflete cât se poate de bogată;

„recomandăm: 1.) Cursul de evanghelizare să poarte numele de „Școala de pregătire pentru lecturi biblice” și să se facă eforturi mari pentru a înscrie mii de suflete în acest curs. 2.) Departamentul Misiunii Interne și Misionarilor Voluntari, să dea studii pentru pregătirea și promovarea unui curs special, care să cuprindă doctrinele biblice, istoria denominațională și arta tinerii de lecturi biblice”.

Recomandarea de mai sus a fost dată în anul 1937, și a fost pusă imediat în fapt. S'au fixat cursuri pentru toate Comunitățile noastre, cuprinzând 13 lecțiuni — zece despre doctrine biblice și felul tinerii de lecturi biblice, și trei despre istoria denominațională. Pe măsură ce o clasă termină cursul, dovedind aptitudinea ei, să se organizeze numaidecât o altă clasă. În felul acesta „Școala de pregătire pentru lecturi biblice” funcționează continuu, și Comunitățile noastre vor deveni într'adevăr o școală de pregătire pentru lucrători creștini. S'au eliberat sute de certificate de absolvire a acestui curs special, și rezultatele obținute de acești lucrători laici în domeniul de evanghelizare, sunt inspiratoare.

Raportul unui instructor al unei clase de lecturi biblice

Raportul următor despre o clasă plină de succes ne este dat de un instructor care a știut să com-

bine studiul (teoria) cu servirea (practica):

„Numaidecât după primirea alegerii mele drept conducător al clasei de studiu biblic, am început să-mi întocmesc programul misionar al Comunității pentru anul în curs. Am vizitat toate casele din imediata apropiere a adunării pentru a mă convinge de interesul oamenilor. Am studiat planul clasei de lecturi biblice, supunându-l comitetului Comunității. A fost primit cu multă bucurie, notându-se o sumă de bani pentru cumpărarea a 16.000 de tractate. M'am dus la primăria orașului interesându-mă de numărul caselor acelei localități. Am aflat că ordonanța orășenească cu privire la distribuirea literaturii prevedea că literatura gratuită trebuie înmănată direct persoanei în cauză și nu lăsată numai la pragul ușii. Teritoriul orașului fu deci împărțit în mai multe districte și fiecare membru primea districtul său bine definit.

„Luând aceste măsuri preliminare, am fost gata să începem lucru. Am organizat apoi clasa. Prima adunare de clasă a avut loc la 22 Ianuarie, hotărînd în același timp o zi de „lucru“ pe fiecare săptămână și prevăzând pentru fiecare membru al clasei de pregătire să lucreze districtul sau în timpul celor 13 săptămâni cât trebuia să dureze acest curs. Am plecat la lucru în prima săptămână; am făcut un apel personal în toate căminurile pe unde ne-am dus, răspândind astfel primul număr din tractatele alese.

„La a doua întrunire toți membrii au fost înviorați de experiențele lor făcute în câmp și au fost adânc interesați în lucrarea clasei, care-i pregătea în vederea interesului pe care-l așteptau cu siguranță că se va naște în districtele lor. Astfel am continuat lucrul nostru de clasă, combinând ședințele noastre de studiu (teoria) cu lucrul definitiv în câmp (practica). În fiecare săptămână au fost aduse în discuție experiențe noi și probleme noi, rezolvându-le în lumina studiilor noastre doctrinale și de metode. Am

ajutat cât am putut, încurajând pe membrii ei să poarte de grijă de interesul care apărea săptămână după săptămână.

„La sfârșitul celor 13 săptămâni de studiu și lucru, în fiecare casă se dusesse săptămânal literatură, și 134 de lecturi biblice au fost ținute de către membrii clasei în casele oamenilor. Șase membri ai clasei au avut unul sau mai mulți cetitori regulați și un număr și mai mare a avut ocazie să predea lecturi biblice.

„Credința mea este că nevoia cea mai mare a tuturor Comunităților noastre este de a avea o clasă de pregătire bine condusă. Și bine ne putem conduce după cartea minunată „Lecturi Biblice“, care stă de ani de zile în depozitul Editurii noastre ca o comoară uitată. În timpul experienței mele ca Adventist de Ziua Șaptea, am avut bucuria a fi fost un instrument, prin care 82 de persoane au aflat despre cunoștința adevărului, primindu-l în inimile lor. Sfortările mele au fost astfel depuse mergând cu Biblia în mână din casă în casă. Punând în practică cele învățate în această clasă de pregătire, am putut mărturisi în fiecare an despre botezul mai multor suflete câștigate pentru Dumnezeu.

„Gășesc că raportarea săptămânală despre serviciul misionar, experiențele și rezultatele clasei de pregătire, vor trezi un nou interes în sânul Bisericii. O clasă vie de lecturi biblice este un antidot, o contra-otrăvă pentru bârfire, căutare de greșeli, criticare și adormire, care atât de des subminează viața spirituală a Comunităților noastre. Cercul Tabitei și Cercul Misionarilor Voluntari activează deja în acest serviciu, pentru că lucrarea din casă în casă scoate la lumină atâtea nevoi cari trebuie luate în seamă și satisfăcute“.

Experiențe personale

La mulți membri ai Bisericii noastre există tendința de a se scuza dela lucrarea de lecturi biblice. Ei prezintă diferite motive, că „nu știu să arate din Biblie“,

„n'am destule cunoștințe“, „n'am timp“. Având în vedere chemarea lui Dumnezeu adresată membrilor Comunității de a face această lucrare, pregătirile în vederea obținerii de instrucțiuni folositoare și experiențe, precum și siguranța unei bogate răsplătiri, în fața acestor împrejurări nu este valabilă nicio scuză. Cei cari refuză să ia în seamă chemarea, și să caute să se pregătească în vederea ei și în vederea experiențelor cari decurg din a răspunde chemării, luând Biblia și mergând din casă în casă să ducă cunoștința Cuvântului lui Dumnezeu acestor „oameni mulți, cari se află la marginea Impărăției așteptând doar să fie adunați“, toți aceștia pierd căldura experiențelor lor creștine; iar toți cari se lasă să fie întrebuițați, vor găsi o bucurie nouă și experiențe bogate cari sunt de o valoare nemăsurată, cum ne este arătată în cele ce urmează:

„Am fost pătrunsă de bucurie văzând suflete doritoare căutând să aibă adevărurile biblice, trăindu-le în viața lor. Domnul a binecuvântat într-o măsură bogată eforturile grupei noastre, și rezultatul este că un bărbat și soția sa se pregătesc pentru botez. Această experiență nu mi-a ajutat numai spre o mai bună cunoaștere a Sfințelor Scripturi, dar și credința mea a crescut și zelul meu pentru câștigare de suflete a fost înviorat“.

„Predarea de lecturi biblice în casele oamenilor este lucrarea cea mai satisfăcătoare, pe care am găsit-o vreodată. Ea face să-mi satisfac propria mea trebuință și mă aduce mai aproape de Hristos“.

„Predarea de lecturi biblice a trezit un interes și mai mare în mine pentru studiul Bibliei. Pentru a prezenta altora adevărul, trebuie să faci studii temeinice personale în Scripturi. Aceasta a adus cu sine un dublu rezultat — a adus satisfacție reală prin împărtășirea altora, și a adâncit aprecierea mea proprie față de adevărul minunat pe care-l avem“.

„Am avut totdeauna impresia

că predarea de lecturi biblice este datorită altora. Sub presiunea programului greu al lucrului meu, am simțit că n'am timp să mă pregătesc și astfel n'am luat în seamă ocaziunile cari mi s'au oferit pentru studiul biblic. Dar am fost aproape forțat să țin lecturi biblice în casa unui fost pacient și apoi am început să-mi dau seama de privilegiul binecuvântat de a mă angaja într-o astfel de lucrare. Contrar așteptărilor mele, am găsit că ținerea de lecturi biblice nu mi-a fost nicio povară. În schimb am putut să înfăptuiesc mai mult și să mă bucur de apropierea Mântuitorului, lucru ce mai înainte era mai greu".

„Studiind Biblia pentru a prezenta o lectură bine alcătuită, am fost întărit în credința mea, bucurându-mă de o mai mare inspirație. Am ajuns să văd multe adevăruri doctrinale într-o lumină mai clară și am fost în stare să le expun mai lămurit. O binecuvântare neașteptată a venit asupra mea când am început să țin lecturi biblice în diferite familii despre solia adevărului lui Dumnezeu".

Toamna și iarna oferă ocazii deosebite pentru ținerea de lecturi biblice. Să se organizeze mai multe clase, mai mulți membri să fie instruiți pentru acest serviciu, și să se țină multe lecturi biblice în fiecare săptămână în casele oamenilor. „Este o lucrare fericită să deschizi Scripturile altora". „Deschideți Scripturile acelor cari se află în întunec, și nu veți avea să vă plângeți de plictiseală și lipsă de interes pentru adevăr. În inima voastră se va trezi o dorință pentru suflete și bucuria mărturisirii credinței voastre va umplea inimile voastre, și veți afla că, „cel care adapă, va fi adăpat". „Christian Service", p. 144

Pentru ușurarea lucrării personale, Departamentul Misiunii Interne a pregătit o serie de scurte lecturi Biblice a 28 lecturi în serie. Foi volante câte 28 în plicuri speciale. Lucrări bine pregătite pentru adevărul prezent, cu note explicative. Toți membrii comuni-

tăților, toți slujbașii și toți prietenii să ceară dela casa de editură

aceste lecturi, cari costă numai 10 lei seria a 28 lecturi.

Cincisprezece minute misionare

Sâmbătă 5 Iulie, 1941

Subiect misionar: Care este datorită fiecărui credincios al Comunității?

Text misionar: Luca 19, 10.

„Mântuirea sufletelor este cea mai înaltă dintre lucrări. A câștiga pe oamenii păcătoși pentru o viață mai înaltă, este cea mai importantă lucrare creștină la care suntem cu toții chemați".

Adunați rapoartele.

Sâmbătă 12 Iulie, 1941

Subiect misionar: A câștiga încă unul.

Text misionar: Isaia 27, 12.

„Aceluia care se predă pe sine Domnului pentru serviciu fără rezerve, îi este dată putere pentru îndeplinirea unor lucrări cu rezultat nemăsurat de mare". — „Mărturii", Vol. 7, p. 30.

Adunați rapoartele.

(Urmare dela pag. 13.)

veni pe la dânsi, ceea ce au și făcut. Mereu i-au ajutat cu ce au putut și mângâindu-i mereu cu cuvintele lor dragălașe le povesteau despre Isus.

Bătrânii acum povestesc și ei despre vizita fetițelor și cum s'au bucurat mult de ajutorul dat, dar zic ei: „Cea mai mare bucurie a noastră este și un adevărat ajutor, că ne-au adus vestea cea frumoasă despre revenirea lui Hristos. Ingerași trimiși de Dumnezeu ca să ne aducă mângâiere în clipe de descurajare, au fost fetițele pentru noi", povestesc mereu bătrânii.

Bunul Dumnezeu să ajute ca toate fetițele credincioase să lucreze la alinarea suferințelor, ori unde în vremurile acestea. Partea lor va fi cu a Ingerilor din cer și răsplata o vor primi chiar și aici, având mereu însoțitori pe îngerii lui Dumnezeu.

I. R.

Sâmbătă 19 Iulie, 1941

Subiect misionar: Chemare la o lucrare de evanghelizare personală.

Text misionar: Marcu 1, 17.

„Noi trebuie să fim lucrători cu Dumnezeu, pentru că El nu-și va încheia lucrarea fără participarea uneltor omenești". — „Servicii creștine", p. 9.

Adunați rapoartele.

Sâmbătă 26 Iulie, 1941

Subiect misionar: Martorii lui Dumnezeu.

Text misionar: Isaia 43, 10. pr. p.

„Ingerul trimis de Dumnezeu la Filip putea să facă singur lucrarea pentru etiopian, dar acesta nu este felul lui Dumnezeu de a lucra. Planul lui Dumnezeu este ca oamenii să lucreze pentru mântuirea semenilor lor". — „Servicii creștine", p. 7.

Adunați rapoartele.

O lucrare importantă

După cum s'a anunțat în Cuvierul Misionar din luna trecută, pentru anul acesta s'a făcut planul ca lucrarea cu Revista Festivă să fie săvârșită prin strângerea de abonamente la revista „Semnele Timpului".

Fiecare dintre noi are o rudă sau vreun prieten căruia se poate adresa pentru a face un asemenea abonament, și iarăși fiecare dintre noi are pe cineva iubit al cărui bine și mântuire o dorește. Iată deci ocazia nimerită a-i face un abonament, în care chipul acea persoană va primi lună după lună lumina din descoperirile Bibliei.

Membrii cari sunt abonați la revistă pot să-și reînnoiască abonamentul cu ocazia aceasta, abonamentul socotindu-se în continuare.

Ținta pentru fiecare este de două sau trei abonamente, în care numărul va putea fi socotit și abonamentul personal, fie făcut nou fie reînnoit. Inșă știu că vor fi mulți frați cari vor întrece cu mult această țintă minimă.

Cercul Tabita

Programul din luna Iulie

Ingerii aducători de vești bune și mângâiere

(Copiii, în lucrarea de binefacere)

În Comunitatea Piatra Neamț, câteva fetițe cari însoțeau pe mamele lor la orele de lucru a Cercului „Tabita”, au fost mult mișcate în inimile lor micuțe, când auziră vorbindu-se că sunt atâți copii și persoane nevoiașе, cari nu au ce mânca și duc lipsă de cele pentru traiul zilnic. Fetițele s'au hotărât să meargă și ele să caute pe săraci și nevoiași și să le ducă ceva din cele ce aveau ele. S'au vorbit ca chiar dela masa lor să pună ceva deoparte pentru săraci. Ba să mai ceară ceva și dela rudele și cunoscuții lor, alimamente pentru săraci.

Ele se rugau mereu: „Ajută-ne Doamne ca să putem și noi să ajutăm pe săraci”.

Intr'o ulicioară era o casă veche și sărăcăcioasă unde locuiau doi bătrâni, bolnavi și neputincioși. Ei nu aveau pe nimeni care să-i ajute și să le aducă mângâiere.

Fetițele credincioase au aflat de acești bătrâni și de starea lor. S'au sfătuit să meargă la ei, dar nu cu mâna goală. Au pus în coșulețele lor de ale mâncării, ceva făină, zahăr, lapte, etc., și au plecat voioase spre casa celor doi bătrâni neputincioși.

Tocmai în ziua aceasta bătrânii erau triști și adânc descurajați. Stau pe o laviță și vorbeau de nevoile lor, când aud că cineva ciocănește la ușе. „Cine o fi” și-au zis ei, căci nu erau obișnuți ca să vină pe la ei câte cineva. Baba se grăbi ca să deschidă, și mare i-a fost mirarea când fu salutată grațios de niște fetițe cu coșurile în mână aducând în ele tot ce pregătise.

Fetițele au spus bătrânilor cum au auzit că sunt bolnavi și că

sunt lipsiți de ale mâncării. Apoi desfăcură coșurile și puseră pe masa bătrânilor cele aduse pentru ei. Bătrânii plângeau de bucurie, uitându-se unul la altul uimiți de bunăvoința fetițelor cari venise în casa lor și cari erau cu fețele

strălucind de fericire că au putut face o faptă creștinească în numele lui Hristos.

Înainte de plecare, fetițele au povestit bătrânilor și câteva cuvinte ce învățase ele despre Isus, despre iubirea Sa, despre făgăduințele Lui și despre timpul cel apropiat al revenirii lui Hristos și cum atunci va dispărea orice durere și cum Isus va șterge orice lacrimă de pe fețele celor ce iubesc și caută pe Dumnezeu. Fetițele au făgăduit că ele vor mai

(Urmare la pag. 12.)

Solia Evangheliei în fapte

Era'n amurg de seară
În dulcea lună Mai,
Când peste tot afară
Frumoase flori priveai.

Dar într'o casă mică
Plângând la geam stătea,
Ne-având ce să mai zică,
Un moș cu baba sa.

Sunt slabi, bolnavi bătrânii
Și nimeni grijea lor
O poartă. Nici vecinii
Mai știu de soartea lor.

În ladă nu-i făină,
Fărâm de pâine n'au.
De unde să le vină
Salvarea ce-o sperau?

Dar moșu către babă
Vorbi de Dumnezeu
De grija-I iubitoare
Și de-ajutorul Său.

Salvarea nu mai vine.
Să fie în zadar
Credința ce se ține
De iubitorul Har?

De-odată se-auziră
În ușе lovituri
Și'n prag li se iviră
Trei gingașе făpturi.

Fetițe tinerele
Cu fața de bujori,
Ce poartă sprintenele
Poveri în mâna lor.

Cu glasuri melodioase
Salut-așa frumos,
Se pleacă mlădioase.
Din coș încep de scos:

Făină, zahăr, lapte
Și ceva untdelemn.

Iubirea lor în fapte
O-arată ele demn.

Bătrânii în uimire
Privind au amuțit,
Minunea de iubire
Ce'n casă le-a venit.

În lacrimi izbucnește
Măicuța cu suspin,
Apoi — și povestește
De lipsă, boală, chin.

Iar moșul glăsuește:
„Vezi babă, Dumnezeu
Ce mult ne mai iubește
Dând ajutorul Său.

„Că Ingeri El trimise-a
La noi acești copii,
Și-așa cum El promis-a
El astăzi ne'ngrijii”.

Fetițele'n iubire
Încep a povesti;
De-a Domnului jertfire
Pe cruce când muri.

Lumină dulce sfântă
Imprăstie'n jurul lor
Prin cele ce cuvântă
Acuma moșilor.

Rostesc o rugăciune,
Mișcați bătrânii plâng.
Le-au dat mai mult ca pâine,
Le-au dat un crez adânc.

Simțind că o solie
Din cer azi au adus
Se duc cu bucurie
Dând laudă lui Isus.

Și cine bucurie
La fel vor a simți
Cu fapte azi să Vie
Solia a vesti.

Anna Moroșanu

Mielul lui Dumnezeu

În capitolul precedent am arătat că serviciul tipic din sanctuarul pământesc îndrepta privirile în viitor spre moartea lui Isus, Mielul lui Dumnezeu care avea să îndepărteze păcatele lumii, și de asemenea, spre lucrarea Sa preoțească în sanctuarul ceresc.

Această măsură de prevedere din partea lui Dumnezeu a fost de asemenea preînchipuită prin experiența lui Abraam pe muntele Moria, când aduse pe fiul său Isaac. Raportul biblic ne spune că atunci când tatăl și fiul se îndreptau spre munte, în timp ce servul lui Abraam aștepta la poalele muntelui, „Isaac, vorbind cu tatăl său Abraam, a zis: ‚Tată! ‚Ce este, fiule?‘ i-a răspuns el. Isaac a zis din nou: ‚Iată focul și lemnele; dar unde este mielul pentru arderea de tot?‘ ‚Fiule!‘, a răspuns Abraam, ‚Dumnezeu însuși va purta grijă pentru arderea de tot. Și au mers amândoi împreună înainte“.

Pregătit de Dumnezeu

Când ajunseră pe vârful muntelui și altarul fuse clădit, lemnele așezate, și totul era pregătit pentru a pune jertfa, nefiind pregătită nicio jertfă, în armonie cu porunca lui Dumnezeu, Abraam „a legat pe fiul său Isaac, și l-a pus pe altar deasupra lemnului. Apoi Abraam a întins mâna și a luat cuțitul, ca să junghie pe fiul său. Atunci îngerul Domnului l-a strigat din ceruri, și a zis: ‚Abraame! Abraame!‘ ‚Iată-mă!‘ a răspuns el. Ingerul a zis: ‚Să nu pui mâna pe băiat, și să nu-i faci nimic; căci știu acum că te temi de Dumnezeu, întrucât n'ai cruțat pe fiul tău, pe singurul tău fiu, pentru Mine.‘ Abraam a ridicat ochii și a văzut înapoia lui un berbec, încurcat cu coarnele într'un tufiș; și Abraam s'a dus de a luat berbecul, și l-a adus ca ardere de tot în locul fiului său. Abraam a pus locului acela numele: ‚Dom-

nul va purta de grijă (Iehova i-ire)“ . Genesa 22, 7—14.

Tot în felul acesta Dumnezeu Se îngrijește de o jertfă înlocuitoare pentru noi toți prin moartea Fiului Său Isus. Noi eram pierduți fără nicio nădejde. Nu era nicio cale de scăpare, până când Dumnezeu de bună voie a adus pe Isus ca „jertfă de ispășire“ pentru păcatele noastre, prin moartea Sa ispășitoare. El era „Mielul lui Dumnezeu“, și prin moartea Sa înlocuitoare și serviciul Său preoțesc ridică păcatele lumii. Acesta este izvorul care avea să se deschidă „casei lui David și locuitorilor Ierusalimului . . . pentru păcat și necurăție“. Zaharia 13, 1.

Sacrificiul lui Hristos făcut pentru păcătoși prin moartea Sa pe cruce este, așa dar, sâmburele Evangheliei. Acesta este soarele în jurul căruia se învârtesc toate adevărurile Evangheliei. De fapt, este chiar esența Evangheliei, pentru că dacă ar fi înlăturat, ce ar mai rămâne din Evanghelie? El formează temeliala credinței, chiar temeliala nădejzii celui păcătos. Și tocmai această jertfă era preînchipuită prin serviciul jertfelor în sanctuarul pământesc. Prin aducerea de miei, viței, țapi, sau porumbei, păcătosul își arăta credința sa în eficacitatea sângelui ispășitor al lui Hristos, care avea să fie vărsat.

Un Mântuitor divin

Invățătorii noii teologii încearcă să pună stavilă râului de sânge prețios al lui Hristos care s'a vărsat pentru oamenii păcătoși, prin teoriile lor cari sunt întemeiate pe ipotezele evoluționiste și cari caută să tăgăduiască lui Hristos divinitatea Sa. Și totuși, dacă cineva ar reuși să sigileze acest izvor, atunci și soarta lumii ar fi pecetluită pentru vecie, pentru că „fără vărsare de sânge, nu este iertare“. Ebrei 9, 22.

Dar ar fi cu neputință pentru o

mente curată să studieze cu credincioșie dovezile nenumărate ale dumnezeirii și măreției lui Hristos fără să ajungă la concluzia că jertfa ispășitoare a lui Hristos are o valoare și o eficacitate infinită. Dacă Hristos ar fi fost numai un om, sau chiar un înger, moartea Sa n'ar fi însemnat nimic pentru o lume pierdută, pentru că moartea înlocuitoare a unui om sau a unui înger n'ar fi putut satisface niciodată dreptatea divină, n'ar fi putut să onoreze o lege divină, n'ar fi putut să aducă iertare pentru păcatele oamenilor, n'ar fi putut liniști o conștiință vinovată, nici să aducă la îndeplinire mântuirea sufletului. Ea n'ar fi avut în sine niciun folos. Dacă cineva ar reuși să pună la îndoială dumnezeirea lui Hristos, atunci ispășirea ar fi o înșelăciune, și noi suntem încă în păcatele noastre. Dacă dumnezeirea lui Hristos rămâne, atunci ispășirea este adevărată, și prin mărirea sa strălucitoare împrășteie umbrele mormântului.

Hristos ca om

Dar numai Divinul nu putea să ispășească în chip desăvârșit păcatele omului. Jertfa trebuia să aibă în sine și elementul omnesc. Murind pentru păcatele omului, Hristos avea să moară ca om. În suferințele Sale dinaintea morții, El trebuia să sufere în propria noastră natură omenească. Trezirea Sa prin mormânt trebuia să fie în carne, pentru ca aceasta să fie o cheazășie a învierii din morți pentru toți cei ce vor crede în El. Iată ce spune apostolul Pavel:

„Astfel dar, deoarece copiii sunt părtași sângelui și cărnii, tot așa și El însuși a fost deopotrivă părtaș la ele, pentru ca, prin moarte, să nimicească pe cel ce are puterea morții, adică pe diavolul, și să izbăvească pe toți aceia, cari prin frica morții erau supuși robiei toată viața lor.

Căci negreșit, nu în ajutorul îngerilor vine El, ci în ajutorul seminței lui Abraam. Prin urmare, a trebuit să Se asemene fraților Săi în toate lucrurile". Ebrei 2, 14—17.

Atunci, aceasta era într'adevăr natură omenească. Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Creatorul universului, luă asupra Sa natura noastră, și Se făcu om. El fu născut din femeie, și deveni astfel „sămânța lui Abraam". El Se făcu asemenea unuia dintre noi.

El n'a fost făcut în chipul oamenilor mari, venind ca un prinț puternic sau ca rege; El Se făcu serv. El luă cea mai umiltoare poziție cu putință, pentru ca să Se poată identifica cât mai mult cu durerea și suferința omenească. De altfel, dumnezeescul Său era așa de bine ascuns de omenescul Său, încât El, Domnul slavei, putea să Se amestece în libertate printre oameni, fără ca aceștia să fie nimiciți de prezența Sa.

Această întrupare a lui Dumnezeu în carne este taina veacurilor, și așa trebuie să rămână pentru totdeauna. Noi nu încercăm s'o lămurim. Minte omenească este prea mărginită și gândul acesta este prea mare ca să poată fi cuprins. Ca Dumnezeu să stea în carne omenească este cel mai uimitor adevăr al tuturor timpurilor. Dar nu era o altă cale prin care să se poată arunca un pod de trecere peste abisul cel mare. În niciun alt fel nu putea Fiul lui Dumnezeu să Se califice ca răscumpărător al neamului omenesc. Dacă trebuia să se facă o ispășire, aceasta trebuia să se facă de către Unul care putea să reprezinte în chip potrivit amândouă părțile, și partea lui Dumnezeu și partea noastră. Și aceasta putea fi adusă la îndeplinire numai de un Dumnezeu-om. Trebuia să fie o unire a celor două naturi. Dumnezeu trebuia să Se coboare mai întâi la om, pentru ca să ridice pe om la Sine.

Așa dar Isus Hristos fu Dumnezeul-om care suferi și muri pentru păcate. Era un Mântuitor și divin și omenesc care Se dădu pe Sine pentru noi. Aceasta este

temelia eficacității jertfei Sale ispășitoare.

După cum am arătat mai înainte, Adam și toți urmașii săi au călcat Legea morală a lui Dumnezeu, și Legea pretindea moartea călcătorilor de Lege. Dacă Legea ar fi putut fi înlăturată, atunci păcătoșii ar fi fost liberi, și n'ar mai fi fost nevoie de jertfa lui Hristos. Dar aceasta ar fi degenerat într'o stăpânire a anarhiei, și ar fi adus biruință împărăției lui Satana. Era, prin urmare, numai o singură cale de a salva pe omul condamnat la moarte veșnică, și aceasta însemna pentru Dumnezeu, ca om, să devină siguranța omului, să ia asupra-și vina acestuia și să moară în locul său. Și El nu S'a dat înapoi dela lucrul acesta. „Atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viața veșnică". Ioan 3, 16.

Prin rănile Lui suntem tămăduiți

Hristos Se aduse pe Sine ca sacrificiu pentru păcatele oamenilor. După multele declarații ale Scripturii în cari se spune că El a murit ca ispășire pentru păcat, nici nu se poate ajunge la o altă concluzie. Și jertfa Sa era așa de desăvârșită, lucrarea Sa pretească după aceea așa de folositoare, că prin aceste mijloace păcatele poporului Său puteau să fie șterse în întregime.

„El era străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre. Pedepsa, care ne dă pacea, a căzut peste El, și prin rănile Lui suntem tămăduiți. Noi rătăceam cu toții ca niște oi, fiecare își vedea de drumul lui; dar Domnul a făcut să cadă asupra Lui nelegiuirea noastră a tuturor". Observați cu îngrijire că tămăduirea noastră vine prin rănile Lui. El a suferit pentru păcatele și fărădelegile noastre iar nu pentru ale Sale. El a fost Cel fără păcat, și totuși a suferit și a murit ca păcătos. De ce? Pentru că Domnul „a făcut să cadă asupra

Lui nelegiuirea noastră a tuturor". Păcatele noastre au fost puse asupra Lui, și a murit ca să plătească vina lor. „Pe cel ce n'a cunoscut niciun păcat, El L-a făcut păcat pentru noi, ca noi să fim neprihănirea lui Dumnezeu în El". 2 Cor. 5, 21. „În El avem răscumpărarea, prin sângele Lui, iertarea păcatelor, după bogăția harului Său". Efes. 1, 7. „În care avem răscumpărarea, prin sângele Lui, iertarea păcatelor". Colos. 1, 14. „Căci pe când eram noi încă fără putere, Hristos, la vremea convenită a murit pentru cei nelegiuți". Rom. 5, 6. „Căci acesta este sângele Meu, sângele Legământului celui nou, care se varsă pentru mulți, spre iertarea păcatelor". Mat. 26, 28.

De ce s'a făcut atunci acest sacrificiu divin? Pentru ce a murit Fiul lui Dumnezeu ca păcătos? O, El a fost făcut păcat pentru noi, ca noi să fim neprihănirea lui Dumnezeu în El. Sângele Său ne-a adus răscumpărare. Nu se poate trage nicio altă concluzie din acest șir de mărturii clare din cuvântul lui Dumnezeu.

De fapt așa de strânsă era contopirea lui Hristos cu păcătosul, încât acum El poartă întreaga sarcină a vinovăției păcătosului. „Iehova a făcut să cadă asupra Lui nelegiuirea noastră a tuturor". Când El trece prin Ghetsemani îndură aceleași spaime, remușcări și rușini pe cari le va îndura păcătosul nepocăit după ce ușa harului se va fi închis în cele din urmă, și el este chemat să-și dea socoteală de viața petrecută în păcat. Nu păcatele Sale, ci ale noastre, apăsau asupra Lui. El luase locul păcătosului. Atunci pierdu El pentru câțiva timp siguranța că dacă moare în ajutorul omului, avea să se ridice din nou din mormânt. Ii părea Lui că din cauza păcatelor pe cari le purta, Tatăl Iși întoarse fața dela El și Il uitase, așa după cum va uita în cele din urmă pe păcătosul care respinge darul harului divin. Părea că moartea înlocuitoare pe cruce ar

însemna cu siguranță despărțire veșnică de Dumnezeu. El nu putea să vadă dincolo de mormânt. Pentru El viitorul era cu adevărat întunecat. Dar chiar în fața tuturor acestora Fiul lui Dumnezeu nu se dădu în lături de a plăti prețul răscumpărării omului. El era gata, dacă aceasta era necesar, să sufere moartea veșnică și despărțirea de Dumnezeu pentru ca prin moartea Sa oamenii să poată găsi calea înapoi spre Dumnezeu. Mărire Numelui Său!

Fără preț

Dar ce preț infinit să se plătească pentru mântuirea noastră! Omul era pierdut — pierdut pentru veșnicie — fără Dumnezeu, și fără nădejde în lume. Păcatul făcuse o prăpastie între el și Dumnezeu așa de adâncă și așa de largă, cu neputință s'o treacă. Propria sa neprihănire era ca niște „cârpe murdare”. Păcatul său era așa de mare că toate comorile sale nu puteau să cumpere iertarea sa. Profetul zice: „Cu ce voiu întâmpina pe Domnul, și cu ce mă voiu pleca înaintea Dumnezeului Celui Prea Înalt? Il voiu întâmpina oare cu arderi de tot, cu viței de un an? Dar primеște Domnul oare mii de berbeci, sau zeci de mii de râuri de untdelemn? Să dau eu pentru fărădelegile mele pe întâiul meu născut, rodul trupului meu pentru păcatul sufletului meu?” Mica 6, 6. 7. Nu, Mica, toate aceste comori îngrămădite laolaltă nu sunt de ajuns. Sondele de petrol din California, aurul din Transvaal, diamantele din Kimberley, toate înmulțite în valoare de mii de ori, va fi un preț cu mult prea mic ca să curețe sufletul de pata unui singur păcat.

Unde este atunci nădejde pentru păcătos? Tocmai aci: „Căci știți că nu cu lucruri pieritoare, cu argint sau cu aur ați fost răscumparați . . . ci cu sângele scump al lui Hristos, Mielul fără cusur și fără prihănă”. 1 Petru 1, 18. 19.

Nu este lucru de mirare că Ioan, ucenicul iubit, exclamă: „Și dragostea stă nu în faptul că noi am iubit pe Dumnezeu, ci în faptul că El ne-a iubit pe noi, și a trimis pe Fiul Său ca jertfă de ispășire pentru păcatele noastre”. „Dragostea lui Dumnezeu față de noi s'a arătat prin faptul că Dumnezeu a trimis în lume pe singurul Său Fiu, ca noi să trăim prin El”. 1 Ioan 4, 10. 9. Putem foarte bine să spunem împreună cu apostolul că El „are o îndelungă răbdare pentru noi, și dorește ca niciunul să nu piară, ci toți să vină la pocăință”. 2 Petru 3, 9.

El a fost făcut păcat pentru noi. El a fost „făcut blestem pentru noi”. Și de îndată ce primi asupra-Și păcatele noastre, El, prin urmare, trebui să primească vinovăția și pedeapsa. Dela El legea cea călcată a lui Dumnezeu cerea cea mai înaltă și cea mai mare pretențiune așa. El avea să plătească ultimul ban. De aceea, în ora aceea fatală, mânia îngrozitoare a lui Dumnezeu, care va fi în cele din urmă vărsată asupra capului păcătosului nepocăit, fu întoarsă asupra Lui. Păcătosul era așa de urât lui Dumnezeu încât El Iși întoarse fața chiar dela Fiul Său, care Se făcuse garant pentru el. Și astfel **singur**, părăsit de Dumnezeu și de om, Isus purtă păcatele noastre. Când El sorbi până în fund drojdiile acestei înspăimântătoare cupe a durerii, putu zice: „Eu singur am călcat în teasc și niciun om dintre popoare nu era cu Mine”. Isaia 63, 2.

Dar cine era Cel care suferi în felul acesta? Care era păcatul Său? O, nu era păcatul Său, ci al meu! El nu cunoscua păcat. El era Cel fără de păcat, curat și fără pată, dar a făcut aceasta, da, toate acestea, ca eu să pot fi liberat. El a făcut aceasta în locul meu și al vostru. O, cât de măreață este o astfel de faptă! Ce iubire se manifestă în felul acesta! Ce priveliște este descoperită lumilor și îngerilor cari

n'au căzut în păcat; Fiul lui Dumnezeu să-Și verse sângele pentru noi, cari eram păcătoși, — totul pentru ca El, luând asupra-Și vina noastră, și plătind pentru noi pedeapsa pentru păcatele noastre, să poată căpăta dreptul de a trece asupra noastră neprihănirea și curățenia vieții Sale!

Cu adevărat Domnul Se îngrijește Insuși de miell!

Sfârșit de cale

Fratele **Constantin Edu**, presbiterul Com. Sinești-Vâlcea, a fost chemat de Domnul la odihnă în ziua de 16 Octombrie, 1940. Vestea aceasta a adus multă întristare în regiunea aceea, deoarece fratele a fost pionier al lucrării lui Dumnezeu în Oltenia, din anul 1910 când a cunoscut adevărul. De atunci el a lucrat pentru cauza lui Dumnezeu, lărgind câmpul misionar în comunele vecine și înființând 3 Comunități cu un număr de 80 membri. Pentru râvna și zelul cu care lucra a fost maltratat cu cele mai mari cruzimi, închisoare, peste 20 de procese și amenzi. Prin anul 1919 a fost arestat și lăsat în luna Ianuarie afară în zăpadă desculț o noapte întreagă. Aceste suferințe i-au cauzat o răceală generală care i-a distrus plămâni, făcând să plece dintre noi la vârsta de 45 ani, acum când putea să lucreze mai mult ca oricând pentru Domnul.

În timpul activității sale, el a contribuit atât moral cât și material pentru ridicarea a 2 localuri de adunare. Iar când a încetat din viață adunarea era închisă, și chiar pe patul de moarte se interesa dacă adunarea s'a deschis și despre 2 procese ce avea și la cari trebuia să se prezinte chiar în ziua în care Dumnezeu l-a chemat la odihnă.

Dorința lui înainte de a închide ochii a lăsat să i-o îplinească soția sa, de a trimite pe singurul său fiu, Corneliu, în vârstă de 14, ani la școala misionară din Brașov, dorință ce i-a fost îndeplinită.

A închis ochii deplin încrezător în făgăduințele Tatălui ceresc și sperăm și noi că Dumnezeu îi va face parte de cununa neprihănirii pe care o va da Domnul tuturor dreptilor Săi.